

Znovu do Krkonoš

Vyrážíme opět do Volarezy. Tentokrát na Malý Šišák v Krkonoších. Armáda zde má velkou dřevěnou chalupu kousek pod Špindlerovou boudou na česko-polské hranici. Tom se moc těší.

Přijela jsem ale pro něj místo v devět ráno až v deset. Vyhlížel mě netrpělivě před svým domem a tvářil se sveřepě. Jednu hůl měl modrou a druhou šedou. A každá byla jinak dlouhá.

„Tome, proč máš každou hůl jinou? Nemůžeš mít každou hůl jinou! To je, jako bys měl každou botu jinou!“

„Víš co? Ty už mě taky sereš!“

Hodil vztekle obě berle na zem a sedl si na schody před domem.

„Já nikam nejedu!“

Podrbala jsem ho v kudrnatých vlasech.

Druhou modrou berli do páru jsem našla během pár vteřin, a tak jsme mohli vyrazit. Další hodinu zpoždění jsme ale nabrali cestou, protože Tom mě musí navigovat, a to obvykle nedopadá dobře.

Za války býval nejlepším střelcem kurzu, jak se píše v jeho *log booku*. Byl jistě i výborným signalistou, a podle jeho vyprávění dokonce zachránil svou osádku před pádem do bermudského trojúhelníku. Naše cesty po republice, kdy Tom naviguje, končí ale často na polní cestě, anebo s mnohahodinovým zpožděním. Rekord máme sedm hodin z Prahy do Kroměříže.

Mám sice navigaci TomTom, na tu ale Tom žárlí a chce mě navigovat sám.

„Vypni ten krám, stejně umí říkat jenom: Až to bude možný, votočte se!“

Jenže pak je značka *Jičín doprava* a Tom zavelí:

„Jičín doleva.“

Namítám, že to bylo určitě doprava, ale Tom trvá na tom, abych plnila jeho rozkazy, neboť navigátor je vyšší šarže než pilot. Tak to totiž v začátcích letectví doopravdy bývalo. Když se pak ukáže, že jsme zabloudili, svede to na moje auto, které nemá astrokopuli, a tak Tom nemůže určovat polohu podle slunce nebo hvězd.

Zabloudili jsme do Lomnice nad Popelkou, která sice nebyla na trase, ale aspoň jsme se zastavili u pomníku plukovníkovi Františku Truhlářovi, stíhači RAF.

Viděli jsme spoustu krásných roubených chalup, krávy, ovce a koně. U cedule ŠPINDLERŮV MLÝN 31 KM Tom zvolal:

„Koukej, Špindl už jen třináct kiláků!“

Na oběd jsme přijeli místo ve dvanáct hodin až ve dvě, ale ještě nám ho ohřáli a po jídle nám nabídli jako dezert rakvičku. Nemám ráda, když Tomovi někdo nabízí rakvičky. On však nejen špatně vidí, ale taky skoro neslyší, a tak tuto velkorysou nabídku neslyšel.

„Co chtěla?“

„Nic, ptala se, jakou jsme měli cestu.“

„Jo, výbornou! Kdybys pořád nebloudila, byli jsme tady už ve dvanáct!“

Hned druhý den Tom rozhodl, že jedeme na Sněžku. Nic menšího. Jenže cestou přes Vrchlábí zahlédl značku LETIŠTĚ a zavelel:

„Letiště!“

„Tome, takže my už nejedeme na Sněžku?“

„Ne! Jedeme na letiště! Potřebuju si šáhnout na nákej aeroplán!“

Cesta na letiště byla přerušena uzávěrou. Silnice byla rozkopaná, stály tam bagry, nákladáky a dělníci s lopatami. TomTom řval:

„Až to bude možné, otočte se.“

A Tom řval, že ho rozšlápne, jestli ho ihned nevypnu. Když má Tom před očima letiště, nic ho nemůže zastavit. Každý jiný se obrátí a jede spořádaně objíždkou, ale Tom volá:

„Jeď tam!“

Už už musí být na letišti. Skončili jsme na staveništi, na okraji hlubokého výkopu, kde jsem se za jásotu přihlízejících kopáčů pracně a nebezpečně musela obracet.

Nakonec jsme na letiště dojeli, Tom vyskočil z auta, odhodil berle a zvolal:

„Už mě to zase bere!“

A běžel k letadlům. Chtěl hned lítat, ale ten den měli obsazeno, takže ho objednali na sobotu. Hrozně nadával a pravit, že ho klidně mohli svézt, že tam houby dělaj a lítaj jim tam akorát mouchy!

Eine lustige Reisegesellschaft, veselá cestovka, jak nás Tom pojmenoval, se tedy konečně vydala zdolat Sněžku.

Zdolat Sněžku lanovkou nebylo tak obtížné. Těžší bylo zdolat můj pocit viny, že jsme u lanovky předběhli frontu několika tisíc spoluobčanů. Tímto se všem omlouvám a děkuji, že skoro stoletého Toma pustili před sebe. A on mi za to, sprosták jeden, řekl, že jsem drzá jak veš. To mám za všechno své dobro...

Když jsme vyjeli na Sněžku a vyšplhali po velikých kamenných schodech od lanovky na vrchol, pravil Tom:

„Děkuju ti, že jsi mi umožnila na starý kolena ještě naposledy plivnout na polskou stranu Sněžky!“

Pro ty, kdo tomu nerozumí nebo kterým se to jeví jako poněkud politicky nekorektní, Tom dodává, že *ve svém věku si myslí a říká, co chce*. A že jako pamětník druhý světové války a antisemitismu mnoha Poláků má na to právo.

Nazítří za námi přijeli přátelé. Vydali jsme se s nimi na procházku na Špindlerovku. Ta leží těsně pod hranicí s Polskem. Už z dálky bylo vidět zákazovou značku a pod ní nějaký nápis. Tom zvolal:

„Támhle něco zakazujou, jdem to porušit!“

Šel napřed a hlasitě četl:

„Karkonoski Park Narodowy. Zákaz vstupu z českého území na území Polska. Upozorňujeme, že část této cesty vede Polskem.“

Tom se smíchem dodal:

„A výjimky se udělujou ve Lvově!“

A vyrazil do Polska.

My ostatní jsme značku pochopili tak, že dál nesmíme. Váhavě jsme pod ní postávali a neměli jsme kuráž jako Tom. Obzvláště zneklidněn byl kamarád Josef, kterého už jednou za překročení polské hranice zatkli a několik hodin vyslýchali. Pravda, za komuniksu, ale vzpomínka to nebyla příjemná. Pak jsme se odhodlali a vydali se za Tomem. Došli jsme na rozcestí, kde se cesta stávala kamenitou a prudce stoupala. Měla to být cesta Česko-polského přátelství, ale Tom ji nazval cestou Česko-polského *nepřátelství*.

Když jsme se vrátili zpátky na Špindlerovku, našli jsme přední kolo auta obuté botičkou. Šla jsem tu nepříjemnost vyřídit do recepce hotelu. Domnívala jsem se,

že auto označené jako přepravující invalidní osobu nesmí dostat botičku, ale člověk v recepci byl sprostý. Když za mnou dorazil Tom a pochopil, že někdo ubližuje mně a našemu autu, hned se mě tázal, jestli ho smí vzít holí přes záda. Bohužel jsem mu to nemohla dovolit, protože situaci by to ještě víc zkomplikovalo. Museli jsme zavolat policii, pak teprve nám botičku sundali.

„Kurvy polský!“ ulevil si Tom.

„Tohle byly kurvy český, Tome. My jich máme taky dost.“

(24. února 2022 Rusko napadlo Ukrajinu. Polsko přijalo tři miliony ukrajinských uprchlíků a poskytlo jim pomoc. Věřím, že dnes by se Tom na Polsko díval jinýma očima.)

„Tome, co se ti zdálo?“

„Že ho mám tvrdýho jak rok starej rohlik!“

„Tome!“ vykřikla jsem. „Ty jsi ale sprosták!“

„No ty ses ptala! Aspoň máš něco do těch svejch pohádek, co vo mně píšeš.“

„Tak tohle tam tedy rozhodně nedám.“

Tom není žádný romantik. Sentiment je mu zcela cizí. Ráno mnou třese a řve mi do ucha:

„Vstávej, nebo nám všechno sežerou!“

Dneska mě armáda opravdu překvapila. Venku bylo ošklivo, zima, mlha a mžilo, tak jsme si objednali vířivku a masáž. Před vstupem do vířivky se samozřejmě každý osprchuje, ale pak mě na dveřích do místnosti zarazil tento nápis:

VSTUP DO VÍŘIVKY POUZE BEZ PLAVEK!

Tom zavýskl:

„Júúú! To musíme být nahatý!“

A začal se soukat z mokrých plavek.

„Tomáši! Ihned se přestaň svlíkat!“

„Ale to je rozkaz! A tady já podléhám velení ministra obrany!“

„Ne, Tome, žádný koupání bez plavek nebude! Tady velím já, já jsem tvoje řídicí věž!“

„Ano. At your service, madam, já už budu hodnej.“